

Ödmiukt
fägne-qwäde, då
Kongl. Maj:ts
cammar-herre och
stallmästare, ...
he...

Björklund, Isaacus

*1700-1829 81 Cbza Fo1. 1725
Sparfwenfeldt*

National Library
of Sweden

Cammar-Herre och Stallmästare,

Den

Adle och Wälborne **HERREN,**

**Herr JOHAN HEN-
RICH SPAREWEN-
FELDT,**

Med Den

Högwälborna **FRÖKEN,**

**Fröf. CHRISTINA
JOHANNA LIL-
LIENSTEDT,**

Sin lycksaliga och förtäma Bröllops Fäst
Firade

I STOCKHOLM

Den 7 Septemb.

1725.

STOCKHOLM,

Tryckt af Andr. Biörkman, Kongl. Acad. Boktr. i Åbo.

138

Et första werldens frö naturens Gud ut-
strödde,
Och nådens Morgon-Sol i Eden wärm-
de op;
Samt med upeldat lif det än å nyo södde,
När floden skölde af des blommas första
hopp:

Det har sin gröda sen om jordens runda kurt,
Och ymnig frucht der af all werldens ålder skurt.

At en Allwäldig hand i dag än werlden bygger,
Det of med kraftigt sten i ytterst synen rör:
Men dårskaps skum så tjoctt förnuftets öga skgger,
At här mid nästan all wår inre känsla dör:
Det wil wål der til ock starck ögnelälwa hafwa,
At i naturens skrift Guds fingers under skafwa.

Som all tings ämne först brast ut af liffens källa,
Och fruchtsam Allmachts gwed det af des inre bar:
Så måste daglig än af samma diup upwälla
All rörel, drift och lif naturens rike har:
At lika wäldig arm än all ting måste båras,
Och deras wäsend af fortplantnings Andra göras.

Så blir i flara spår på hwarje blad än låset
På somarns blomster-roct Guds druga wisdoms mål.
Han ju den Herren är som årlig klåder gråset,
At Liljans sågring ock kan trotsa Kungars präal.
Han gör ar skogars prächt, skönt forra trån kulleriswas,
Och stubben dör i null, i telning doct uplifwas.

och i

Hwad drift i diuren än upblåser liffens gnista,
Och späder olja til den eld de ha i barm?
Hwad drifwer bin i swärm, och biörn i brunnst utbrista?
Och fisken gör i lek i falla böljan warm?
Ho lärde swalan konst för ungar bygga näste?
Och Sparfwen i sin frid på fält wid makan fäste?

Än mera Menniskan, det ädla werldens smycke;
Hon sielf den lilla werld; naturens under-ting;
Guds blåst i bildad mull; ett Skaparns mästarestycke;
Föseglat urwärd med des egen signets ring:
Ju närmre spegel, den ju likar' afbild målar
Ju högre Guda-slächt, ju mer hans art der strålar.

Gud är ett grundlöft haf af idel kärligheter;
Der seglar lif och frid i samdrächts jämna gång.
Så flyter äfwen alt hwad bland os kärlek heter
Från alla gudars Gud, sitt rena källe-språng.
Af samma roten grov endrächthet och samja,
Med nöjets fötma, som kan werlden endast främja.

En kärleks blomma är, som kryddar mensklig lefnad
Med wälbehaglig smak af ljuflighetens salt:
Det är det fasta band, som håller alt i trefnad;
Desutan lifwet ock är liflost, dödt och kallt.
Des kraft sitt wärde lätt i allmänt tycke stegrar,
Och öfwer Hieltars stål och Spirors wälde segrar.

Men ädla Sinnens blöf är hälst det lena tunder,
Som lättast tändes af den Himla-gnistan an:
Det är den blomma, som med öppet bröst in under
Sin Sol, des lif och drift så lifligt fatta kan.
Sin rena eld de jämt med samjas fläder slächta:
At som han Guda-färg, så är han jämwäl ächta.

Gud förste Talman war, som werlden giftas rådde:
Han Prest och Brudswän ock wid första wigslen war,
Då Ewa nögder än på ofskulds Liljor trädde,
Och Adam Brudgums roff af helgons silke skar.
Han ännu hwarjom des beskedda stycke bryter,
Och sielf alt gifto-band med fridsens finger knyter.

Så

Så målas ock i dag of i en listig Spegel
Med solens strålar för, Guds kärleks-warma hand
Begrepen i sitt wärck, som äfwen hans insegel
Och ächta stämpel bär; två Adla Hiertans band,
Som tänckt sin stora Prest och Gistoman til åra,
Samt Kung och land til gagn, de fridsens bojor bära.

I jordens ächta Skrud; I dygders dyra Kärna;
I ädla Siñens Eld; och årans täcka Krants;
I Manhems prydnas Spits; och Gota-himlens
Stjärna;

I som med flera Pius än öken Nordens glants:
Som I det inre pris af Herrans under wörden,
Så skal ock följa på Er lyckas blomma skörden.

I högtförmögda Bar, Gud låte lysa Eder
Er wälgångs middags sol, til önskans ögnemål!
Gud låte segla Er med öfwerflöd och heder
I godhets öpna haf, wid samdrächts segelnål,
Til nöjets sälla hamn! Gud öpne himlens fönster;
Och göre Eder af ett signat Bar til Mönster!

Då Norden efter Er får stora kärswar binda,
Och hämta af Er Stam de Blad, från rot til topp,
At närmast jämte Er om Swea Spiror linda;
Så groor Ert Adla Namn i gylbne tidens Topp,
Så länge Sparfwen får på Swenska fält sin söda,
Och Liljans hustru sons i Nord bland årsens gröda.

IS. BJÖRKUNO.

